

Únor bílý pole sílí

„Únor bílý pole sílí,“ pochvaluje si paní Kateřina s pohledem k oknu, za kterým hustě sněží.

„Bábinko, co to znamená?“ nechápe Mánička smysl známého pořekadla.

„Že hodně sněhu dá zemi hodně vláhy a hodně vláhy se postará o hodně velkou úrodu...“ vysvětluje bábinka vnučce.

Mánička pozoruje bílé vločky, které zasypávají chodníky a střechám nasazují bílé nadýchané čepice. Sedí raději s nosem přitisknutým ke kuchyňskému oknu, protože v kuchyni je všechno naruby. Židle na jídelním stole trčí nohama ke stropu a kvůli kýblům, kartáčům a hadrům si není kam stoupnout. „Takhle jsem si tu neděli ani trochu nepředstavovala,“ kňourá, „co mám dělat? To je ale hrozitánská nuda!“

Paní Kateřina naopak neví, co dřív. Popadne rejžák, s heknutím poklekne a čistí podlahu. „Propáánajáána, Máničko, nefňukej a někam si sedni! Překážíš,“ zlobí se.

Vnučka se znechuceně svezla do navlhlého křesla, nacucaného saponátem, zatímco paní Katka drhne podlahu, až z kartáče létají štětiny.

Ve chvíli, kdy se podlaha zaleskla čistotou, ozvalo se energické zaklepání a Spejbl s Hurvínkem i Žerykem rozrazili dveře dokořán. Bez vyzvání si to hasí přímo do kuchyně a zanechávají za sebou černé tápoty.

„Já tu snad nikdy neuklidím,“ sténá paní Kateřina a spěchá setřít špinavé stopy. „Co se mi tu couráte? To nemůžete jít ven?“

„Venku je zima, sousedko,“ brání se Spejbl.

„Tak popadněte saně a šupejte se zahřát na kopec!“





„Bábinko,“ zaprotestovala i Maňka, „sáňkujeme už celý týden od rána do večera! Koho by to pořád bavilo!“

„Víte co,“ dostala Kateřina nápad, „když mi nebudete překážet, stihnu rychle uklidit. A tomu, kdo postaví nejhezčího sněhuláka, upeču slavnostní bábovku!“

Spejbl, Mánička i Hurvínek se tedy teple oblékli, dokonce i Žerykovi nasadili kulicha s bambulí, a poslušně namířili do nejbližšího parku.



První vyrazil z domovních dveří Žeryk. Procházky ve sněhu zbožňuje. Za ním poskakoval Hurvínek. Táhl za sebou saně, na nichž trůnila zamračená Mánička. Neustále si stírala z brýlí sněhové vločky. Bránily jí ve výhledu. Poslední se šoural Josef Spejbl. Tvářil se jako kakabus a přemítal, proč paní Kateřinu zase poslechl a nezůstal raději doma.

Sníh jim křupal pod nohama a oni vystoupali až na nejvyšší kopeček a začali sáňkovat.

První spanilou jízdu zahájil Žeryk. Naskočil na saně, štěkl, Hurvínek ho špičkou botky popostrčil a jízda hodna psího akrobata začala. Pejsek se řítil střemhlav dolů, kormidloval ocáskem a ušiska se mu třepotala. Jízdu bravurně zakončil malým obloučkem, pak seskočil, popadl provaz do zubů a vytáhl saně opět do kopce.